

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.086 van 27 januari 2003
in de zaak A.120.513/XIV-9839.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 6 februari 1972 en van Pakistaanse nationaliteit, op 18 april 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 februari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij op dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 21 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 8 januari 2003 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur J. ROGGEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 27 januari 2002 en verklaart zich vluchteling op 6 februari 2002.

1.2. Op 6 februari 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 maart 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Manawar, district Bhimber, in de provincie Azad Kashmir. Rond maart-april 2000 zouden Pakistaanse militairen van het naburige "Chamb" militair kamp voor de eerste keer naar uw huis gekomen zijn om te vragen dat uw broer I. B. het leger zou ingaan. Uw broer zou dit geweigerd hebben waarna u beiden verweten werd te spioneren voor India. De militairen zouden ongeveer een maand later zijn teruggekeerd met dezelfde vraag, en een derde keer ongeveer twee weken later. Op 22 juni 2000 zou uw broer I. door onbekenden doodgeschoten zijn terwijl hij in de buurt van het huis de schapen aan het hoeden was. Uw vader zou zijn lichaam de volgende dag gevonden hebben. Zijn lichaam zou twee kogelwonden vertoond hebben. Samen met uw vader zou u het lichaam naar het dichtstbijzijnde politiekantoor in Singri gebracht hebben. U en uw vader vermoeden dat hij gedood werd door het Pakistaanse leger omwille van zijn weigering om het leger in te gaan. Uw vader wou klacht indienen tegen onbekenden wegens de moord op zijn zoon. De "Senior House Officer" (SHO) zou echter geweigerd hebben de klacht aan te nemen. Daarna zou uw broer begraven zijn. Op 3 januari 2002 zou u thuis bezoek gekregen hebben van twee soldaten van het "Chamb" militair kamp die eisten dat u zich op 10 januari 2002 zou aanmelden in het kamp om militaire training te volgen. U zou geweigerd hebben uit schrik om te sterven in een gevecht met het Indische leger. Op 5 of 6 januari 2002 vluchtte u daarom naar uw oom K. H. in Phagwara, district Gujrat, in de provincie Punjab. U zou er tot 24 januari 2002 gebleven zijn. Die dag zou u de bus genomen hebben naar Lahore vanwaar u op 27 januari 2002

het vliegtuig nam naar Amsterdam. Op 28 januari 2002 zou u in een auto naar België gekomen zijn waar u op 6 februari 2002 een asielaanvraag indiende.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw relaas op het Commissariaat-generaal (CGVS) over de hele lijn strijdig is met dat op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U beweerde immers op (de) DVZ dat u en uw familie sinds 1999 problemen kenden met het Pakistaanse leger vanwege het grensconflict met India, waarbij u herhaaldelijk naar het Pakistaanse binnenland moest verhuizen (DVZ, p. 7). Op het CGVS maakte u echter geen melding van het feit dat u herhaaldelijk uit uw dorp geëvacueerd werd. U verklaarde zelfs op het CGVS dat u tot aan uw vertrek uit Pakistan altijd in uw dorp Manawar gewoond hebt (CGVS, p. 1). U verklaarde tevens op het CGVS dat rond maart-april 2000, enkele maanden vóór de dood van uw broer I., u beiden door Pakistaanse militairen beschuldigd werd van spionage omdat I. weigerde het leger in te gaan (CGVS, p. 9). Omwille van deze weigering zou uw broer in juni 2000 vermoord zijn door, zoals u vermoedt, het Pakistaanse leger (CGVS, p. 6). Op (de) DVZ echter maakte u geen melding van deze beschuldigingen van spionage door het leger. U verklaarde er enkel dat uw broer door onbekenden vermoord zou zijn en maakte geen melding van een mogelijke betrokkenheid van het Pakistaanse leger bij de dood van uw broer (DVZ, p. 7). U vermeldde er evenmin dat Pakistaanse militairen al vóór zijn dood in 2000 uw broer herhaaldelijk hadden gevraagd om militaire training te volgen, zoals u wel verklaarde op het CGVS (CGVS, p. g). Op (de) DVZ vermeldde u slechts één bezoek door Pakistaanse militairen, dit in januari 2002, dus ná de dood van uw broer (DVZ, p. 7). Het is op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u de aanleiding voor de dood van uw broer, en onrechtstreeks uw vluchtaanleiding, zou vergeten zijn te vermelden tijdens het gehoor op (de) DVZ. Bovenstaande tegenstrijdigheden brengen dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang.

Ook wat uw directe vluchtaanleiding betreft, legde u tegenstrijdige verklaringen af. U beweerde immers op het CGVS dat u op 3 januari 2002 bezoek kreeg van twee soldaten van het naburige militair kamp (CGVS, p. 10). Op (de) DVZ echter beweerde u dat deze militairen officieren waren (DVZ, p. 7), terwijl u op het CGVS nochtans duidelijk verklaarde dat het soldaten waren, dus geen officieren (CGVS, p. 11). U verklaarde tevens op het CGVS dat u zich op 10 januari 2002 moest aanmelden in het militair kamp, terwijl u deze deadline niet vermeldde op DVZ, wat op zijn minst opmerkelijk te noemen is (CGVS, p. 10). U beweerde trouwens op het CGVS dat de militairen op 3 januari 2002 enkel van u eisten dat u een militaire opleiding zou volgen (CGVS, p. 11), terwijl u op (de) DVZ beweerde dat ze hetzelfde eisten van uw broer Shabir (DVZ, p. 7). U beweerde zelfs op (de) DVZ dat uw broer omwille van deze reden naar uw oom K. H. in het district Gujarat gevlucht is (DVZ, p. 7). Op het CGVS echter beweerde u dat u denkt dat, na uw vertrek, het leger nu uw broer Shabir zal lastigvallen en dat u niet wist of uw broer ondergedoken was of niet (CGVS, p. 12). U beweerde tevens dat u het was die naar uw oom K. H. in Gujarat vluchtte en niet uw broer S. (CGVS, p. 12). Het is op zijn minst bevreemdend te noemen dat u zich hierin zou vergissen, te meer daar dit in verband staat met uw directe vluchtaanleiding uit Pakistan. De enige reden waarom u wel uw land kon ontvluchten en uw broer Shabir niet, zou immers zijn omdat u als oudere broer de voorkeur kreeg om het land te kunnen verlaten (CGVS, p. 7). U beweerde bovendien op het CGVS dat het leger u tijdens uw onderduikperiode in Gujarat drie maal in Manawar was komen zoeken (CGVS, p. 12), terwijl u hiervan tijdens het gehoor op (de) DVZ geen gewag (van) maakte. Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen hebben dan ook als gevolg dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas en derhalve evenmin aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Tot slot bent u niet in het bezit van enig reis- en/of identiteitsdocument, waardoor uw reisweg en/of identiteit niet kunnen worden gecontroleerd.
(...).”.

2. Overwegende dat verzoeker in een enig middel aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht schendt, door in zijn beslissing zonder gegronde reden te stellen dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is; dat verzoeker stelt dat de bestreden beslissing op vermeende tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen is gesteund, doch dat deze niet afdoende zijn om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas; dat verzoeker de mening is toegedaan dat de Commissaris-generaal

geen grondig onderzoek heeft verricht naar zijn vrees voor vervolging wegens dienstweigering bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, en evenmin rekening heeft gehouden met de schending van de mensenrechten in Pakistan, zoals blijkt uit de rapporten van de U.S. Department of State, Pakistan Country Report on human rights practices; dat verzoeker bijgevolg meent niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst zonder vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat hij geenszins kan rekenen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten;

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “bedrieglijkheid” is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien men tegenstrijdigheden aantoonst ten opzichte van gebeurtenissen van algemene bekendheid of tussen verschillende stukken uit het dossier; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in casu heeft vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker op het Commissaris-generaal strijdig zijn met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat de bestreden beslissing melding maakt van tegenstrijdigheden met betrekking tot zijn problemen met het Pakistaanse leger vanwege het grensconflict met India, de dood van zijn broer, het bezoek van militairen, de vlucht naar zijn oom, en het bezoek van het leger tijdens zijn onderduikperiode; dat de Commissaris-generaal op grond van voormelde tegenstrijdigheden, die uitvoerig worden weergegeven in de bestreden beslissing, tot de vaststelling is gekomen dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk is;

Overwegende dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden terug te vinden zijn in het administratief dossier, zodat de Commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk is; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker geen van de in de bestreden beslissing uitvoerig weergegeven tegenstrijdigheden met concrete argumenten weerlegt, doch zich beperkt tot de loutere bewering dat de bestreden beslissing op vermeende tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen is gesteund, doch dat deze niet afdoende zijn om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas; dat verzoeker de Commissaris-generaal voorts ten grieve duidt geen onderzoek te hebben gevoerd naar zijn vrees voor vervolging wegens zijn dienstweigering in Pakistan en geen rekening te hebben gehouden met de schending van de mensenrechten in Pakistan, zoals blijkt uit het door hem aangehaalde

rapport; dat met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde rapport wordt verwezen naar de constante rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat het niet volstaat te verwijzen naar rapporten van algemene aard zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke toestand;

Overwegende dat geen van de door verzoeker aangehaalde bepalingen zijn geschonden, vermits uit de vergelijking van de verhoorverslagen blijkt dat de Commissaris-generaal op goede gronden tot de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag kon besluiten, gelet op de niet door verzoeker weerlegde tegenstrijdigheden; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zevenentwintig januari tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.